

Отличен от РИОСВ-Русе автор в съпътстващ литературен конкурс, в рамките на Международен екологичен форум „Сребърна 2023“, организиран от ЦПЛР ОДК-Силистра

Спасеното пеликанче

Аз и моето семейство много обичаме да пътуваме из нашата прекрасна родина България. Четох една легенда, в която се разказва как за българите не останала земя и тогава Господ им дал късче от Рая. И наистина - всяко кътче от България е чудно красиво.

Веднъж ние решихме да си направим пикник край близкото езеро Сребърна. За него също има много интересни легенди - че е наречено така, защото от него изплувала лодка със сребро, че носи името на храбрива воин Сребрун. Днес то известно с това, че е резерват и около него гнездят много редки птици. Близко до езерото има хубави полянки за отдих. Речено-сторено. Поканихме приятели, за да е по-весело. Пристигнахме и си избрахме приятно местенце на брега на езерото. Поиграхме, похапнахме и решихме да се разходим.

По едно време забелязахме две момчета, които гледаха нещо на пътеката и се превиваха от смях. Когато наближихме, видяхме, че се смеят на малко пеликанче. То едва ходеше, а те го бутеха с една пръчка и го караха да я прескача. Мама им се скара и взе пеликанчето. Крицето му беше ранено. И то цялото трепереше. Отидохме до колата и мама го превърза. После го занесохме в музея да се погрижат за него и да го върнат при родителите му. Уредничката ни разказа, че пеликаните са застрашен вид и ни благодари, че сме спасили малкото птиче. Разказа ни още, че пеликаните са много грижовни родители, дори си имат и „детска градина“. Разгледахме интересния Природонаучен музей и дори наблюдавахме колонията на пеликаните през телескопа. Време беше да се прибираме. Бяхме доволни, че сме спасили една малка частица от райското кътче на нашия роден край.

Жаклин Ивелинова Енчева, 10 години, IV^a клас; ОУ „Иван Вазов“, гр. Силистра